

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום חמישי י"ז כסלו תשפ"א | דף היומי בבלי: פסחים יב | דף הכולל: שבת קכא.
דף היומי בהלכה: מסעיף ג' עד תחילת סימן תקל"ו.
מוסר: אהבת חסד - פרק כ"א עד 'גם אם הוא ממציא'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: הביטחון השביעי עד סוף שער השמחה

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

"תוך 10 דקות התקיימו שתי הברכות שקיבלתי מהחזו"א" | "המשפט בוטל, לך הביתה" – סיפור טרי משלשום שחושף את סגולת כל הסגולות | איך לנצח את הנגיף במכה אחת? – עצה מופלאה מהפרשה | 2032

על דא ועל הא

"כשאני מספר את הסיפור בשעות האחרונות לחברים, כל אחד שואל אוטומטית: של מי ה'מופת'? לאיזו קופה נדרת? הבטחת סעודה? תרמת משהו? סגולה של איזה צדיק עשית?..."

Nati Shohat/Flash 90

"המשפט בוטל, לך הביתה" – סיפור טרי-טרי מכלי ראשון עם מסר חשוב ונוקב

בימים שלאחר מכן, ייעצוהו חברים טובים: "קח עורך־דין. יעלה לך אמנם אלפי שקלים בודדים, אבל לפחות תינצל משלילה. רק זה מה שחסר לך".

ואז, ברגע אחד של פיכחון הדעת, הוא שפך את נפשו לאלוקיו: "אבי שבשמים. אני יודע שנהגתי שלא כשורה (תרתי משמע). אני גם יודע שקיבלתי על עצמי בחוזק שלא לעבור שוב, חלילה, על חוקי התנועה. אבל מכאן ואילך אני מוסר את עצמי אליך. לא אקח עורך־דין ולא אנסה דרכים ופעולות וסגולות. אני משליך את יהבי עליך. אם השופט ישלול את רשיוני ויערער את פרנסתי - אדע שזה ממך ואקבל זאת באהבה. הלוואי, ריבונו של עולם, שבאמת לא ישלול. אבל אני את עצמי מוסר בידך".

אתמול [יום שלישי] היה יום המשפט. הוא התייצב בבית המשפט לפני השעה שהופיעה בהזמנה. ניגש אל הפקיד שהרים אליו עיניים ממוקדות ואמר לו: "המשפט בוטל. לך הביתה". הוא התבלבל קצת, אבל כעבור דקות אחדות קיבל לידי מסמך

יקותיאל יהודה גנזל

אמש [=שלישי בלילה] סיפר לי ידיד ותיק סיפור טרי-טרי (ביידיש: "פריש אבער נישט געבאקן"):

לפני תקופה הוא נסע בכביש באישון ליל ושוטר עצר אותו על מהירות מופרזת. השוטר עמד לרשום לו דו"ח כולל נקודות ואף הנפיק לו הזמנה למשפט בגין עברת התנועה (שהיא באמת עברה, חמורה ביותר, גם לפי חוקי התורה. כל הנוסע במהירות הגבוהה מהמותר בחוק - מספסר בחיי עצמו, נוסעיו והעוברים־שבים בכביש).

הוא מילא את עיניו דמעות והתחנן בפני השוטר שיוותר לו על הקנס המוגדל. רחמיו של השוטר נכמרו עליו (למרות היותו בעל זקן, פאות וכיפה...) והוא פטר אותו מהקנס, כשהוא מבהיר לו שעדיין למשפט הוא יצטרך להתייצב וסביר להניח שהשופט התורן ישלול לו את רשיונו למשך מספר חודשים (מה שיהווה לו צרה צרורה, בהיותו מתפרנס מהנסיעות ברכבו).

בחלוקות ובסעודות, והם שוכחים את העיקר - שוכחים להרים עיניים אל הבורא יתברך ולבקש ממנו, בשפה פשוטה. שוכחים להפיל את עצמם בידי אביהם אהובם שבשמים, הוא היטיב, הוא מיטיב, הוא ייטיב לנו".

דבריו מדברים בעד עצמם ומחייבים את הכלל - נכון, יש סגולות ויש כוחות עליונים ורוחניים. אבל בכל עת צרה וצוקה עלינו לזכור ממסובב כל הסיבות, מי שבידו אנו נתונים ומי שהוא, רק הוא, יכול להושיענו.

(המבשר)

(אותו הוא הראה לי) בו מופיע שחור על גבי לבן שהמטרה משכה את התביעה, המשפט בוטל, סר צל השלילה מעליו.

"כשאני מספר את הסיפור בשעות האחרונות לחברים, כל אחד שואל אוטומטית: של מי ה'מופת'? לאיזו קופה נדרת? הבטחת סעודה? תרמת משהו? סגולה של איזה צדיק עשית? - ואני מסביר להם (לא שאני מזלזל חלילה וחלילה, ושוב חלילה וחלילה, בכוחה של צדקה הפועלת ישועות נשגבות - ומעשים שבכל יום יוכיחו), שלפעמים אנשים בורחים בעת צרתם ותולים יתבם בצדיק כזה או אחר, זצוק"ל או שליט"א, בנרות או בצדקות,

הסיפור היומי

"וייסברג הזה חושב לרוקן את אוצר הממלכה הבריטית", רטן השופט הבריטי באוזני עמיתו הערבי. "צריך לעצור אותו!" התז בכעס. "אבל איך?" - שאל השופט הערבי. לאחר מספר שניות ניצת בעיניו של הבריטי ברק של רעיון מרושע...

סתירת זקנים בנין

יוסף היה אדם אכפתי ומעורב בכל המתרחש. וככה היה מתרתח מחדש כל אימת שראה את אוזלת ידו של השלטון הבריטי. היה רבי יוסף מהלך ברחוב כשפנקס בידו ומאסף עוולות. כיון שראה בורות שיחין ומערות שנפערים בכבישים וברשות הרבים, מיד היה רושם את כל הפרטים, היכן התקלה וכמה נזק גרמה ומיד מגיש תלונה אל רשות השלטון. לא נח ולא שקט עד שהגיעו הדברים לבית המשפט, ואחת לכמה שבועות היה מוזמן הוא למסור עדות על תלונה שהגיש.

וכיון שהיו תלונותיו מוצדקות, לא הייתה להם לשופטים כל ברירה, וכמעט בכל משפט היה יוצא וידו על העליונה. מקבל פיצוי כספי נאות מן הממשלה על הנזק שנגרם ומאלץ את האחראים לבוא ולתקן את הכביש והמדרכה ולסלק את אותו מכשול.

אף עתה היה רבי יוסף מהלך ברחוב והפנקס בידו. בשעה שראה את המהמורה הענקית, כתב והגיש עוד באותו שבוע תלונה מסודרת על בור ברשות הרבים, שיש בו כדי לגרום חבלות ונזקים לעוברי אורח תמימים. לאחר מכן הגיש ר' יוסף עוד תלונה, על בור אחר שנפער במדרכה שליד השטיבל הסלונים במסגרת מגוריו בית ישראל. על בור זה היה לו כעס ישן, שכבר כמה וכמה פעמים נפלו שם חבריו המתפללים. זה שבר את ידו וזה את רגלו וזה נקע את קרסולו, עד שנמאס לו לר' יוסף מיודענו והחליט להגיש תלונה חריפה על בור מגודל זה, ולרגלי חומרת העניין הגיש תביעת נזיקין על סכום מפולפל, כנאה וכיאה. ולא ידע ר' יוסף כי בתלונה אחרונה זו הוא מגדיש את הסאה וכורה לעצמו בור יקוש...

שופטי בית משפט השלום בירושלים שלושה היו. אב בית הדין העומד בראש ההרכב היה שופט אנגלי שהובא לכאן

ירושלים של ימי המנדט.

חייל בריטי במדים מגוהצים מטייל היה ברחוב הצר בצעדים מונוטוניים הלך ושוב, מקלל בלבו את המלחמות כולן שהתרגשו ובאו על העולם מאז ומתמיד, ובפרט על המלחמה הזו שגררה אותו מבית הוריו שבלונדון עד לפיסת ארץ מוזרה זו שפולשתנה שמה, בה מריבים תדיר יהודים וערבים לחיים ולמוות, וממשלת הוד מלכותה מוכרחה הייתה לתלוש דווקא אותו מחייו הנוחים והמפנקים ולשלוח אותו, ג'ון מלקולם סטורם, לכברת ארץ מסוכסכת זו שאינה יודעת יום אחד של שקט. עוצר הוטל על העיר משעת רדת הערב, והוא, החייל ג'ון סטורם, צריך לפטרל ברחוב כל הלילה כדי לתפוס מישהו שיעזו לצאת החוצה מהבית להפר את העוצר.

רגליו עקפו מבלי משים את המהמורה הענקית על המדרכה, שהיה בה די כדי להפיל אותו ולשטחו על הארץ בכל סיבוב נוסף. ואמנם כמה פעמים כבר נפל והשתטח, אפו הזקור נמחץ בחוזקה של האספלט השבור ופיו הפיק שרשרת גידופים שאין להעלותם על הנניר.

רחובותיה של ירושלים היו מוזנחים עד להחריד בתקופה זו של שלטון המנדט. הערבים שמשלו בעיר המזרחית סילקו את ידיהם מן החלק המערבי שלה שהיה כולו יהודי. האנגלים ששלטו בארץ לא גילו עניין כלל בדרכים סלולות ומתוקנות, מצידם יתקלו היהודים במכשולים שבעים ושבע פעמים, יפלו ולא יקומו.

אלא שלא הכל גילו אדישות כמו החייל ג'ון שהסתפק בהתמרמרות. היו כאלו שנקטו צעדים יותר מעשיים, כמו רבי יוסף וייסברג, מיקירי ירושלים. איש חסיד ואיש מעש שגם צבר הון לרוב בעסקיו ובחריצותו. וידו פתוחה לכל מבקש צדקה. ר'

שבגללו הגשת את התביעה".
"מה?" שאג וייסברג בתדהמה, "הרי בזאת אני מזיק את עצמי. בכך אשמיט את הקרקע מתחת לתביעה שלי. הפקחים הממשלתיים יבואו לבדוק את התקלה ויגלו שהבור נסתם ואין מכשול ברשות הרבים, ובית המשפט ידחה את תביעתי על הסף" "לך תתקן", חרף רבי מוטל בפסקנות, "ומיד!"
כיון שראה ר' יוסף המוכתר עד כמה החלטי הצדיק בדבריו, שכר פועלים שתיקנו את הבור על חשבונו עוד באותו יום...

המשפט התקיים למחרת. העניין נידון בהרחבה, הצדדים הציגו את טיעוניהם וכעת הגיע תורו של השופט האנגלי אב בית הדין לשאת את דברו.
"מדי חודש חודשיים אנו יושבים בדיון דומה, שנושאו: תביעתו של יוסף וייסברג נגד השלטון המנדטורי בגין נזקי גוף וממון. לאחרונה התגבר חשדנו שמא אותו וייסברג אינו אזרח שוחר צדק וטובת הבריות כפי שהוא מציג את עצמו, אלא אדם תאב בצע, סחטן שפל המבקש לחלוב את הארנק הממשלתי הבריטי."
"החלטנו כי המבחן יהיה בכך, שנצא עתה בהרכב מלא וניגש אל מקום התקלה שאינו רחוק מבית המשפט. והיה, אם נמצא כי הבור תוקן על ידי וייסברג, אות הוא שהוא אזרח הגון שוחר טובת הציבור, ומרוב דאגתו לבריות הוא מוכן לתקן תקלות אפילו מכספו, ואז נשית על הממשלה את תשלום הפיצויים. אבל אם התקלה בעינה עומדת, סימן ברור הוא שוייסברג אינו אלא סחטן עלוב המבקש לסחוט את כספי השלטון הבריטי הנדיב, ובמקרה דנן נטיל עליו קנס כספי גבוה, כפליים מסכום התביעה שהוא תבע את הממשלה, ומר וייסברג ישלם מכיסו לכל אותם נפגעים שנפצעו ונחבלו מחמת התקלה..."

יודעי דבר מקרב הציבור הירושלמי היו מספרים, כי סכום העתק שקיבל ר' יוסף וייסברג מכספי הפיצויים שהעניקו לו משרדי הממשלה הבריטית, שימש אותו לחלוקת צדקה לעניים זמן רב מאד...

(פניני בית לוי גליון 297, הובא בליקוטי שמואל')

הישר מלונדון, אחד ערבי ואחד יהודי. השופט הערבי היה נגוע מלכתחילה לטובת הערבים ולרעת היהודים. השופט היהודי עמד לעומתו מן הצד השני של המתרס, ואילו האנגלי, ביום של מזג אויר נוח וכאשר לא הרגיזו אותו - היה הגורם המאזן והמפשר...
בין רצף התיקים המובאים לשיפוטם הושחלו מדי פעם תלונותיו של יוסף וייסברג. תחילה לא שמו לב שבכל פעם שמוגשת תלונה על ידי אותו יוסף וייסברג יוצא הוא כמנצח וידו על העליונה. "וייסברג זה חושב לרוקן את אוצר הממלכה הבריטית", חרק השופט הבריטי בשיניו, שעה שעמיתו השופט היהודי יצא להפסקה קלה. "בכל שבוע ימצא ליקוי אחר ברחובות ירושלים ויגיש תלונה".

"אני טענתי את זה כבר מזמן", גיחך השופט הערבי וחשף את שיניו הצהובות, "אבל לא רצית להאמין לי, טענת שאני אינטרסנט".

"צריך לעצור אותו", התיז השופט האנגלי בכעס.

"איך?" שאל השופט הערבי.

עיניו של השופט הבריטי אורו בברק מרושע. "יש לי רעיון מצוין", אמר לשופט הערבי ולחש משהו לתוך אוזנו...

מגדולי החסידים והצדיקים שגידלה ארץ ישראל בדורות האחרונים היה הגאון הצדיק ר' מרדכי חיים מסלונים זצוק"ל, מי ששימש בשנותיו האחרונות כרבם ומנהיגם של חסידי סלונים בארץ ישראל, לאחר השואה הנוראה בה עלה על המוקד האדמו"ר רבי שלמה דוד הי"ד. מופלא היה ומוכתר בכל מידה נכונה. אם חסידות, הריהו חסיד כבדורות הראשונים. אם למדנות, כל התורה פתוחה לפניו כספר הפתוח. אם צדקות, מי לנו גדול ממנו.

קשר הדוק היה בין אותו גאון וקדוש ורבי מרדכי חיים מסלונים שמו לבין ר' יוסף וייסברג, שהיה אף הוא חסיד סלונים והתפללו באותו שטיבל בבית ישראל. הוא נהג להעניק לרבי מוטל זצ"ל כספים ביד נדיבה, אותם היה מחלק ר' מוטל לעניי ירושלים המהוגנים. כעת נכנס ר' יוסף לבקש ברכה מרבי מוטל להצליח במשפט, לפי שתביעתו הנוכחית הייתה על סכום גדול מאד.

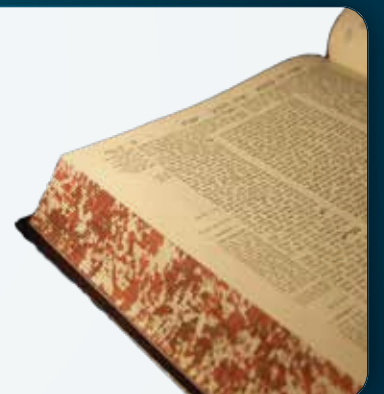
רבי מוטל שמע את דברי אורחו בקשב רב, ואחר אמר לו להפתעתו: "שמעני נא: קח מיד פועלים ותקן את הבור הזה

חדש בקו השיעורים

'ביאורי התוספות'

שיעורים מבוארים ורהוטים על פירוש התוס' לפי סדר הדף היומי
מפי הרב דוד בוק שליט"א
שמעו ותחי נפשכם

077-2222-666 שלוחה 10-2

"ה'חזון איש' בירך אותי שאמצא משרה של מלמד תשב"ר, ושמיד אחר כך אמצא שידוך הגון. לא עברו אלא עשר דקות, ושתי הברכות התקיימו בזו אחר זו"

סיפור מופלא ששמע הגה"צ רבי שלמה ברעוודה זצ"ל מפיו של בעל המעשה

זה אתה צריך גם שידוך טוב והגון, השי"ת יברך אותך!
וכך נגמר הכל ברגע אחד.
"יצאתי מביתו של החזו"א, פניתי ימינה לכוון רחוב ר"ע, ופתאום אני פוגש ידיד שלי משנות הנעורים והבחרות באירופה. התחבקנו, התנשקנו, שנינו בוכים, עד שהידיד אומר לי: 'מתי הגעת?'
"רק לפני יומים הגעתי לארץ ישראל!
"ומה אתה עושה כאן בבני ברק?"
"שלחו אותי לקבל ברכה מהחזו"א, והוא אמר לי תיכף לחפש משרת מלמדות!
"אז הידיד אומר לי: 'אני זוכר שהיית מלמד בחו"ל. תשמע, אני מנהל בית ספר כאן, ואני מחפש מלמד! מוטי, יש לך משרה.'
"ואז הוא מוסיף ואומר: 'ואתה יודע מה עוד? אני כבר חושב על שידוך הגון בשבילך!...'"
סיים הזקן ואמר: "המשודכת היא שהוא הציע - זו אשתי שיושבת עכשיו על ידי!".
וכל העסק הזה נמשך רק עשרה רגעים...

(ע"פ מאמר מהרב פנחס זרביב שליט"א בספרו למעשה)

סיפר הגה"צ רבי שלמה ברעוודה זצ"ל (קונטרס מאת ה' היתה זאת עמ' 29):
לפני שנים כשגרתי בבני ברק הייתי נוסע פעם בשבועיים להגיד שיעור בכולל ברחובות, והיו מביאים מונית מיוחדת להסיע אותי. פעם אחת ביקשו ממני לצרף לנסיעה זוג זקנים שרצו לנסוע לרחובות לבקר את החתן שלהם שלומד שם בכולל, ואת בתם והנכדים. אמרתי: ודאי, בשמחה!
האיש הזקן ישב מאחור עם רעייתו ובדרך סיפר לי כך:
"עברתי את כל מוראות השואה, והגעתי בתור פליט לאחר המלחמה. הייתי בחור מבוגר ובודד, ולא ידעתי בשום ענין אנה ואנה לפנות. פגשתי ידידים, והם אמרו לי: ישנו צדיק נשגב בבני ברק, וקוראים לו החזו"א. תסע תיכף לבני ברק, תכנס לחזו"א ותבקש ממנו עצה וברכה!
נסעתי לב"ב, נכנסתי למרן החזו"א זצ"ל, וסיפרתי לו את הסיפור שלי. תיכף אמר לי החזו"א: 'דבר ראשון אתה זקוק לפרנסה. מה היתה מלאכתך לפני המלחמה?'
"השבת: התחלתי להיות מלמד לתשב"ר, רק שבאה המלחמה והכל נפסק. אמר החזו"א: 'אם כן אתה צריך לקבל משרת מלמד תינוקות בישראל! השי"ת יעזור לך!' 'והוסיף ואמר: 'ותיכף אחרי

פרשת השבוע

תקראו לזה אופטימיות, תקראו לזה שלוזה פנימית, תקראו לזה איך שתרצו - אבל התורה בפרשתנו מעניקה לנו עצת זהב אדירה...

במקום להלחם עם הנגיף - פשוט לנצח אותו | הרב יהושע כהן

יש לו נפש של חתול, שבע נשמות. כמה שניסו לחסל אותו, תמיד היה מצליח להשאיר אבק. כל מי שניסה לנצח אותו - היה עומד מובס.
מה הסוד שלו? היו שואלים כולם. מאיפה האנדרלין הזה? איך הוא מצליח לבלוע ו'לחסל' את כל היריבים שעומדים מולו, לאכול אותם בלי מלח' ולהשאיר להם רק את העצמות.

ויגע בכף ירכו... על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה הוא היה אדם אופטימי, ידע לדלג על הבעיות בקלילות. כל קושי שהובא לפתחו, כל בעיה או עיכוב שאיימו להרוס לו את התכניות - היו מתמססים ברגע אחד. האחרון שניסה להתעמר בו, זכה להיות ללעג ולקלס באזני כל. גם אכל את הדגים המלוחים, גם שילם וגם יגורש בקרוב מהעיר.

לא, אין כוונתנו לביבי. זה רק תיאור מצב כמשל בעלמא.

שאלה גדולה מעסיקה את היקום. איך מתמודדים מול כל הקשיים? היאך מבטלים את כחו ומכשלותיו של היצר הרע? לא אחת נתקלים אנו בהפרעה מסויימת, עיכוב או בעיה שמאיימים לעצור את הכל.

מה עושים? כיצד מתמודדים?

התורה בפרשתנו בעצם מגלה לנו את הסוד: "על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה".

הספורנו שואל שאלה מתבקשת מאוד: מה הקשר בין זה שהמלאך הכה את יעקב בכף-ירכו, לבין ההוראה שמגיעה מיד אח"כ: על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה?

ומה אם המלאך היה נוגע ליעקב באוזן או בזרת, האם גם אז היה אסור לאכול את האיברים הללו?!

והתשובה מדהימה: "כדי שיהיה ההיזק אשר הורה בנגיעת כף הירך, בדבר בלתי נחשב אצלנו".

במילים אחרות: במקום להתבכין ולהבהל מהמכה של המלאך בכף הירך, אנחנו יכולים לדלג על הבעיה בקלילות ולומר לשרו של עשו: גם ככה אנחנו לא אוכלים את זה.

חבר בכולל גמר לך את החלב בדיוק כשעמדת להכין לעצמך כוס קפה. אתה יכול להבהל ולקונן חצי שעה שבדיוק עמדת לשתות קפה וה'קצף' שלו כמעט ממש עמד לך על הלשון, ושזה פשוט נורא ובלתי נסלח וכו' וכו' - ואתה יכול לנצח את הבעיה ברגע, ופשוט להגיד לעצמך: "בעצם ממש לא בא לי נס קפה עכשיו".

וברגע אחד הבעיה והקושי שנדמו כ'הר גבוה' (כמו היצה"ר), מתמססים והופכים להר של כלום. חוט השערה.

יתכן שנכון יהיה גם לחנך את הילדים לגישה הזאת, לתת להם את העצה שבמקום להתעצבן ולריב עם האחים/חברים, פשוט ינקטו בפתרון של הספורנו.

ילד לקח לחברו איזה ממתק או סוכריה, הרי שיש פה עצה חינוכית מדהימה, שהילד המובס - לפחות במקרה שהוא לא יכול לנצח פיזית את מי שגנב לו - פשוט יבוא ויגיד בזה הלשון: גם ככה אני לא אוהב את הטעם הזה, או, ממילא אני לא אוכל את ההכשר הזה.

הוי אומר, במקום להצטער ולאכול את הלב מכך שהוא לקח לך את החטיף, אתה 'מנצח' אותו ע"י שאתה מתעלם וממזער את הכאב. ויש פה רווח נוסף, כי בכך אתה גם מוריד ומחליש את ה'תענוג' שלו, שהרי הוא רצה להזיק לך ולא הצליח בכך.

תמיד ידענו שהנצחון של יעקב במאבק מול הנגיף של עשו, היה בעיקר בכך, שבעוד הוויכוח שלהם היה השקפתי על רעיונות ודעות, פתאום המלאך משנה את 'כללי המשחק' ו'עובר' לשפת הידים, וזאת משום שנגמרו לו ה'טיעונים' באקדח - מה שאומר שהוא המפסיד המובהק במאבק.

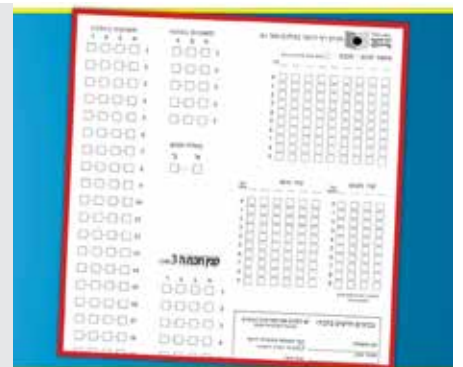
אך כעת מתגלה לנו רובד ועומק נוסף בנצחון המאלף הזה. התורה באה ובעצם מייצרת לנו מצוה קלה שאומרת ליצר הרע: לא פגעת בנו בכלל, שכן אנחנו גם ככה לא אוכלים את ה'מוצר' הזה. תנסו את זה, זה פשוט מדהים. ואם לא היו הדברים כתובים במפורש בספורנו לא היה אפשר להאמין.

תקראו לזה אופטימיות, תקראו לזה שלוה פנימית, תקראו לזה מה שתרצו, אבל התורה פה מעניקה לנו עצת זהב אדירה: במקום להתמודד ולהלחם עם הקושי והבעיה, פשוט לדלג עליה, למזער ולהקטין אותה, להתעלם ממנה, ובכך להעלים ולמוסס אותה לחלוטין.

במקום להלחם עם הנגיף - פשוט לנצח אותו.

חדשות דרשו

"עדיין חרוטים בלבי רגעי ההוד במעמד סיום הש"ס הראשון של 'דרשו'. דבריהם של גדולי ישראל ששמעתי אז, נוסכים בי חיזוק גדול עד היום"

הרה"ג ר' מאיר גפני, מוותיקי הנבחנים ב'דרשו' מספר על הלימוד, ההישגים, והחוויות

אחד מהמיוחדים שבחבורה הוא הרה"ג ר' מאיר גפני, מחשובי האברכים בכולל 'מנחם זאב' בקריית ספר.

יעקב א. לוסטגמן

ברשימת הנבחנים של 'דרשו' שמור מקום של כבוד לקבוצת הנבחנים הוותיקים, שהחלו להיבחן בארגון עוד במבחן הראשון שנערך על מסכת 'חולין' לפני כ-17 שנה, ושממשיכים להיבחן עד עצם היום הזה, לאורך ימים ושנים בעז"ה.

באלו תכניות של 'דרשו' אתה משתתף בפועל?

"התחלתי להיבחן על הדף היומי מהמבחן הראשון שהיה

הצליח לייקר את הלימוד, להשפיע על רבים שילמדו חלקים חדשים מהתורה, ויחזרו וישנונו שוב ושוב עד שיהיו הדברים צרובים בזיכרונם ימים רבים בעז"ה".

מה הכי מיוחד ב'דרשו' בעיניך?

"זה קצת קשה לומר כי הארגון עושה הרבה דברים טובים ב"ה, ובאמת זה המקום להודות לכל העוסקים במלאכת הקודש ובמיוחד לרב הופשטטר שעומד על גבם. אבל מעניין שאני דווקא שואב הרבה חיזוק מסיום הש"ס במחזור ה-י"ב, לפני כשמונה שנים, אז זכיתי להשתתף בסיום כנבחר 'דרשו' והיה לי חיזוק גדול מאוד מזה. עד היום עוד מהדהדים בלבי דבריהם של גדולי ישראל שנשאו אז דברים במעמד הכביר ב'יד אליהו'.

"בסיומים שהיו אח"כ הן בדה"י בהלכה והן בסיום הש"ס הקודם, לא הצלחתי להשתתף לצערי, ואני מקווה מאוד שנוכה לעוד מעמדים רבים וכבירים לכבודה של תורה, כי החיזוק והתעצומות שהם נותנים ללומדי התורה, בלתי ניתנים לשיעור ולהערכה".

על מסכת 'חולין' לפני כ-17 שנה", מספר הרב גפני. "מאז אני ממשיך ב"ה, ובמחזור שהחל כשנה לאחר מכן, ניסיתי להיבחן גם בתוכנית 'קנין ש"ס', הצלחתי עד חצי הש"ס בערך, אבל אז נשרת כי הלימודים היו קשים מדי.

"מאז כבר עבר מחזור אחד שלם שבו לא ניסיתי, אבל עכשיו, במחזור הנוכחי אני שוב מנסה, ובעזרת ה' מקווה להצליח. התנאים שונים ואני מקווה שהפעם כן נוכל להתמיד בתוכנית ולהגשים את החלום להיבחן על הש"ס כולו בחדא מחתא. "במקביל אני נבחן גם בדף היומי בהלכה, כבר מחזור שני ב"ה, והתועלת שאני רואה מהלימוד והמבחנים הללו היא פשוט אדירה. אי אפשר לתאר עד כמה אני מרגיש הכרת הטוב ל'דרשו' על התרומה האדירה העצומה הזאת שהארגון תורם לי יום יום ושעה שעה".

איך היית מגדיר את ארגון 'דרשו'?

"זה ארגון שכולו קודש. מחזיק התורה של דורנו. הארגון גם מעודד את עצם הלימוד על ידי פרסום מאסיבי ומלגות, וגם

קול העם

"הוא נכנס למשרדי. צרחתי עליו במילים פוגעות שכולם ישמעו. בסיומן פיטרתי אותו"

לפני הכל - להיות בן אדם: סיפורו המרטיט של מנהל מוסד לימודי בעיירה מתפתחת

קשר עם דברי תורה להורים. בתחילה כל המלמדים עמדו בזמנים, אבל לאחר תקופה לא ארוכה אהרון לא הכין את החומר הנדרש. קראתי לו אל"י למשרד. המלמדים האחרים הבינו שאהרון נקלע לצרה, והם הכינו וצילמו את החומר כדי לעזור לו לעמוד בזמנים. לא הבנתי מדוע כולם אוהבים אותו כל כך, אבל זה מה שמנע ממני לפטר אותו.

המבנה של תלמוד התורה היה קטן וצר מלהכיל את התלמידים. ביקשנו אישור להרחבת המבנה, ואכן תוך פרק זמן ניתן האישור והתחלנו במשימת גיוס הכספים עבור ההרחבה. לאחר חיפוש תורם ושיווק תלמוד התורה, נמצא יהודי עשיר שחיפש מקום לתרום לו את כספו. לשם כך הוא ביקש להגיע לתלמוד התורה ולהתרשם מהמקום. כינסתי את כל צוות המלמדים וביקשתי בתוקף שביום הביקור של העשיר לא יהיו טעויות, וכל אחד יעשה את תפקידו על צד הטוב ביותר.

הברקנו את תלמוד התורה, דיברנו עם הילדים והדרכנו אותם איך להתנהג כשהעשיר שלו יגיע, הסברנו שלא בטוח שלכולם תהיה כיפה על הראש והזהרנו לא לשאול שאלות מיותרות.

בציבור אני מוכר בתור מנהל תלמוד תורה קשוח, אבל בעל הישגים. הכלל מעידים שבכל מקום שאני מגיע אליו הרמה של התלמידים בלימוד ובמשמעת משתפרת פלאים. בתור מנהל תלמוד תורה בעל שם פנו אל"י מעיירה מתפתחת, כדי שאנהל את תלמוד התורה החדש שנפתח במקום.

בתחילה לא רציתי לקבל את המשרה, אבל לאחר שנפגשנו והם לחצו עליי ואף הציעו שכר גבוה - הסכמתי לקבל את המשימה ולנהל תלמוד תורה בעיירה מתפתחת. התלמידים עם הזמן למדו להכיר אותי, ואכן הרמה הלימודית - ולא פחות מכך המשמעת הקפדנית - השתפרו. אבל בכל מקום יש יוצא מהכלל... בתלמוד התורה היה מלמד בשם אהרון, שהיה שונה מכל המלמדים. הוא היה מופיע בלבוש מרושל ומדבר עם התלמידים בשפה חברית. מההתחלה לא אהבתי את התנהגותו, אבל ההורים די חיבבו אותו ואף ביקשו שילדיהם ילמדו בכיתתו. לא הבנתי מה הם מוצאים בו. די סלדתי ממנו וחיפשתי דרך להחליף אותו במלמד אחר. מידי פעם הוא היה מאחר. הייתי מתרה בו שיגיע בזמן, והוא בחביבות שלו היה מתנצל ומצפה שנעבור לסדר היום. הנהגתי הנהגה בתלמוד התורה, שכל מלמד יכין עד יום רביעי דף

באותם רגעים ידעתי שפגעתי ביהודי ועליי להתנצל. נסעתי לביתו של אהרון, והוא פתח את הדלת. סיפרתי לו על מצבה של בתי, ובדמעות ביקשתי ממנו שימחל לי על התנהגותי. הוא אמר שפגעתי בו קשות והוא אינו מבין למה פיטרתי אותו. הוא בסך הכול מילא את תפקידו, לחנך ילדים, אלא שהוא עשה את זה בדרך שלו. הוא אמר שייקח לו זמן להוציא את מה שיש לו בלב. לאחר שביקשתי ממנו שוב סליחה, הוא מחל לי בלב שלם.

חזרתי לבית החולים, וכשהרופאים אמרו שמצבה של בתי משתפר ידעתי שהמחילה של המלמד אהרון הייתה שלימה.

בתי החלימה, ואני שבתי לתלמוד התורה. לאחר שעות מספר קיבלנו את הבשורה המתוקה: העשיר החליט לתרום לנו את הכסף להרחבת תלמוד התורה, והוא מעוניין להגיע לביקור נוסף בעוד יומיים. כעבור יומיים הוא הגיע מלווה ביועציו. הוא עבר בין הכיתות, ולהפתעתי שאל: "איפה המלמד שראיתי רכון על הרצפה והילדים משחקים איתו ונהנים מכל רגע? תדע לך, אדוני המנהל, שרק בגללו החלטתי לתרום את הכסף לתלמוד התורה שלכם. אף פעם לא ראיתי גישה מיוחדת כל כך, המאפשרת לילד לצמוח באווירה שונה".

הייתי בהלם, לא ידעתי מה לענות. לא רציתי לומר שפיטרתי אותו, והשבתי שהמלמד אכן אדם מיוחד. גם ההורים שאלו הרבה על המלמד אהרון ולא הבינו למה הוא פוטר. כעת גם אני מכיר את האדם הזה ויודע אילו מידות נעלות יש לו. לא אמרתי מילה רעה עליו ועל הסיבה לפיטוריו, וקיווייתי שאף על פי שהוא מצא תלמוד תורה אחר ללמד בו הוא ישוב ללמד בתלמוד התורה שלנו. הבנתי שמלבד להיות תלמיד חכם, לא פחות חשוב להיות בן אדם.

(גיליון 'משכן שילה' על פי שיעורו של הרה"ג אפרים שהרבני שליט"א)

ציפיתי בקוצר רוח ליום הביקור. יום הביקור הגיע. העשיר היה מלווה בצוות רחב, והם עברו בין הכיתות והתרשמו מהילדים הנפלאים. מידי פעם הגיחו קולות מוזרים מכיתתו של המלמד אהרון. לא ידעתי את פשרם, אבל קיווייתי שהביקור יעבור בשלום. לקראת סוף הביקור עברנו ליד כיתתו של המלמד אהרון, שעדיין נשמעו מתוכה קולות. העשיר רצה להתרשם גם מכיתת הלימוד של אהרון. פתחנו את הדלת, ולחרדתי נגלה לפנינו מראה מחריד: המלמד אהרון היה רכון על הרצפה בעמידה על ארבע, ממש כמו חיית מחמד. הילדים קפצו על גבו בשוכבות וצחקו במלוא גרונם, והמלמד צחק יחד איתם. אחד הילדים שם לב שנכנסו וצעק בקול: "תראו, הנה אנשים בלי כיפה על הראש!" הילדים צחקו. המלמד אהרון הביט לכיווננו וחיך את החיוך המעצבן שלו. הוא עמד על רגליו ולחץ בידו המלוכלכת מאבק את ידו של העשיר. ליבי רתח מזעם, פניי האדימו מעצבים והרגשתי שגם האוזניים שלי הסמיקו מהבושה והכעס שבהם הייתי נתון. הביקור הסתיים, ומיד קראתי למלמד אהרון להגיע למשרדי.

המלמד פתח את הדלת וחיך את החיוך המעצבן שלו (מבחינתי). צרחתי עליו והשלכתי לעברו מילים קשות ופוגעות. כל תלמוד התורה שמע את הצרחות שלי, ובסיומן פיטרתי אותו תוך שאני מוודא שכולם שומעים את דבריי. אהרון היה נראה מופתע מהפיטורים, אך הוא לא אמר דבר. הוא אסף את חפציו ויצא בראש מורכן מתלמוד התורה.

לאחר ימים מספר בתי הקטנה לא חשה בטוב. תוך כמה שעות עלה חום גופה והחלטנו לקחת אותה לבית החולים. הרופאים בדקו אותה והזעיקו את הרופא הבכיר, והוא גילה שתקף את בתי בת השנתיים חידק מסוכן. מצבה הרפואי החל להתדרדר.

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

מתי יש להקפיד בסיפור לשון הרע לתועלת, שיהיה דווקא בפני שלושה?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

בסתר הוא מגנהו, ונראה כנהנה בסיפור לשון הרע על חברו [ובכך שהוא מביא עצמו לידי חשד מהשומעים, הוא עובר באיסור אבק לשון הרע - ביאורים ומוספים].

בביאורים ומוספים מציינים, כי זאת דווקא כאשר התועלת היא בפרסום הדברים [וכלשון החפץ חיים בסעיף א' - "כדי לעזור לאשר אשם לו ולגנות המעשים הרעים בפני הבריות"], אבל כשהיתר הוא לתועלת אדם מסוים, ודאי שצריך להקפיד שלא ישמעו זאת אנשים נוספים מלבד מי שנצרך לתועלת (שיעורים בחפץ חיים).

בסעיף ח' מוסיף החפץ חיים, כי אם יש עליו אימה מן האיש

בסעיף ז' (כלל י' מהלכות לשון הרע) הנלמד היום בסדר הלימוד היומי ב'חפץ חיים', מבאר רבנו את התנאי השלישי להיתר לספר לשון הרע על אדם שעשה עוולה לרעהו "כדי לעזור לאשר אשם לו ולגנות המעשים הרעים בפני הבריות" - שיוכיח קודם את הנידון. וכותב ה'חפץ חיים', כי זאת דווקא בסתמא, אך אם הוא יודע ומכיר בו שלא יקבל תוכחתו, אין צריך להוכיחו.

בנוסף, עליו לספר את הדברים בפני שלושה, כי אם יספר בפני אחד או שניים בלבד, ייראה שהוא מתכוון שלא יגיעו הדברים לידי הנידון, משום שהוא רוצה להחניף לו ולגנוב את דעתו, ורק

מנוק ממשי, כגון שעומד לחרפו, ורואים כולם שכוונתו בסיפורו רק לתועלת, כתב בבאמ"ח להלן (ס"ק לה) שאין צריך לספר הדבר בפני שלשה.

ההוא שמדבר עליו, אפשר שיש להקל שיוכל לספר הדבר אפילו שלא בפני שלושה. עוד מצינים בביאורים ומוספים, כי כשהתועלת היא להציל

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדף היומי

כיצד הסתכן הלל בנפשו ועלה לגג המושלג?

פסחים יב

גזירה משום יום המעונן

שמים ובעל בעמיו כמותו - ימצא כשיכור כאחד הריקים בבית מרזח? הנהגה שאינה הולמת אותו ובוודאי שאינו רגיל בה... משנתפכח מיינו התגלה הסוד. הוא סיפר שכשיצא מהבית לכיוון השוק היה לו קר מאד, וכשראה בצד הדרך בית מרזח החליט להיכנס אליו ללגום בו כוסית קטנה של יין שרף להחם בה את גופו. הוא חשב לעצמו ובצדק כי כוסית אחת קטנה ודאי לא תשפיע עליו להשתכר. אולם כשראה שהיין מיטיב לו וגופו הוחם ביקש לקנות "רק עוד כוסית אחת", ובאמת לא התכוון ליותר ממנה, אולם כשגמר לשתות חשקה נפשו בעוד כוסית ולאחריה בעוד כוסית... כך נגרר לקנות עוד ועוד, והתוצאה הסופית הייתה מציאתו שרוע ברצפת בית המרזח כשיכור מוחלט.

כך היה גם אצל הלל הזקן, הסביר הרב אלישיב. וכי יעלה על הדעת שהלל הזקן אכן עלה על הארובה על מנת להיות שם שעה ארוכה עד שיצטרכו לפנות מעל גבו שלוש אמות של שלג?! ודאי שלא! הדבר אסור על פי הלכה, וודאי שלא התכוון להמרות את פי ההלכה בזה. אלא שאהבת התורה העצומה שבערה בו היא זו שגרמה לו להישאר להאזין לשיעור בצורה כזאת. בתחילה הוא נתלה על הארובה להאזין לשיעור בכוונה לשהות שם רק מספר דקות בודדות, לשמוע רק את חמש הדקות הראשונות של השיעור ותו לא. אך לפתע הוא שמע את אחד התלמידים מקשה על השיעור, וחשב לעצמו להמתין רק עוד רגע כדי לשמוע גם את התשובה, ואז רק עוד רגע לשמוע כיצד שמעיה ואבטליון מסבירים נקודה פלונית ודחייה אלמונית...

הגמרא במסכת יומא (לה:): מספרת על הלל הזקן שבכל יום ויום היה משתכר בחצי דינר, חציו היה נותן לשומר בית המדרש, וחציו לפרנסתו ולפרנסת אנשי ביתו. פעם אחת לא מצא דינר להשתכר, ולא הניחו שומר בית המדרש להיכנס פנימה. עלה ונתלה וישב על פי ארובה כדי לשמוע דברי אלוקים חיים מפי שמעיה ואבטליון. "אמרו: אותו היום ערב שבת היה, ותקופת שבת הייתה וירד עליו שלג מן השמים. כשעלה עמוד השחר אמר לו שמעיה לאבטליון: 'אבטליון אחי! בכל יום הבית מאיר והיום אפל, שמא יום המעונן הוא?'. הציצו עיניהן וראו דמות אדם בארובה, עלו ומצאו עליו רום שלוש אמות שלג. פרקוהו, רחצוהו, סכוהו, והושיבוהו כנגד המדורה. אמרו: ראוי זה לחלל עליו את השבת". בהזדמנות מסוימת נשאל מרן הרב אלישיב זצוק"ל, לכאורה כיצד יכול היה הלל להתיר את דמו למוות, הלא זה פיקוח נפש לכל דבר, וכי לא ידע שכאשר ישכב במזג אוויר כה סוער תחת כיפת השמים הוא עלול לקפוא?

השיב על כך הרב אלישיב באמצעות מעשה שאירע בירושלים לפני עשרות שנים: יהודי יקר וירא שמים יצא ל"שוק מחנה יהודה" ביום חמישי אחר הצהרים כדי לרכוש את מצרכי השבת ולא חזר בפרק זמן סביר. בני ביתו דאגו לשלומם והחלו לחפש אחריו. לאחר שעות של חיפושים שנמשכו אל תוך השעות הקטנות של הלילה, נמצא האיש באחד מבתי המרזח בשוק כשהוא שרוע על הרצפה שיכור מיי... בני משפחתו הוכו בתדהמה כששמעו היכן נמצא אביהם, והתקשו לעכל את העובדה כי איש ישר דרך ירא

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

24
שעות

להתקשר לתורה מסביב לשעון

מאת הרבנים הגאונים שליט"א

הרב **דוד בוק שליט"א**
שיעורים מבוארים בלימוד התוס' על
סדר הדף היומי

שלוחה 2/10

הרב **חיים שמרלר שליט"א**
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/11

הרב **אליה אורנשטיין שליט"א**
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/1

הרב **אריה זילברשטיין שליט"א**
הדף היומי בהלכה • עברית

שלוחה 1

הרב **מאיר שפרכר שליט"א**
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 2/2

הרב **אפרים סגל שליט"א**
הדף היומי בבלי • עברית-אידיש

שלוחה 2/3-4

הר' **אברהם פוקס הי"ו**
הפותח בכל יום - המייל היומי של דרשו
60 שניות מתוקות על סדר הדף היומי

שלוחה 3

הרב **מרדכי שלמה פריינד שליט"א**
הדף היומי בהלכה • אידיש

שלוחה 1 3 1

הרב **יצחק לובינשטיין שליט"א**
הדף היומי בבלי • אנגלית

שלוחה 2/6

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

חייגו: *4992 או 077-2222-666

האם מותר להזביל חפצים ברחוב בחול המועד?

את החפצים בפרהסיה, ואף מעיר לעיר. וכן העברת חפצים ממקום למקום לצורך מניעת הפסד - מותרת, כדין 'דבר האבד', שמותר לעשות מלאכה לצורכו בחול המועד; אולם, במקרה זה, אין היתר להעביר חפצים אלא בתוך העיר, ולא מעיר לעיר.

[שו"ע תקלה, א, ומשנ"ב א, ב רד; ביאורים ומוספים דרשו, 5]

ישנן פעולות שאין בהן איסור מלאכה, ואסרו חכמים לעשותן בחול המועד מפני הטירחה הכרוכה בהן. אחד האיסורים שאסרו מטעם זה, הוא - העברת חפצים ממקום אחד למקום אחר, באופן ובכמות הגורמים לטירחה.

איסור זה, הוא רק כשהובלת החפצים נעשית ברחוב, בפרהסיה, ולא כשהיא נעשית בחצר, בצינעה. וכמו כן, אם ההעברה נעשית לצורך המועד, וניכר שהיא נעשית לצורך העמוד - מותר להעביר

מדוע בזמננו אין היתר לעבור דירה בחול המועד?

ובכל מקרה שמותר לעבור דירה בחול המועד, אין להעביר אלא את החפצים הנצרכים לו לחול המועד. ובזמננו, נהגו שלא לעבור דירה בחול המועד אף באופן שמותר מן הדין, מפני שההעברה כרוכה בטירחה רבה מאוד, ונעשית בקול רעש גדול, ובפרסום רב, ויש בכך זלזול גדול בקדושת המועד ובכבודו.

[שו"ע תקלה, א-ב, משנ"ב ז, ושעה"צ ה (וראה עוד שם); ביאורים ומוספים דרשו, 4]

בהמשך לאמור: אסור לאדם לעבור דירה עם חפציו בחול המועד, ואף אם רצונו לעבור מדירה קטנה ומוזנחת לדירה נאה ומרווחת. אולם, מעבר מדירה שכורה לדירה קנויה - מותר, כיון ששמחה היא לאדם לדור בדירה משלו; וכן אם מתגורר בדירה שכורה יחד עם שותפים לדירה, ורצונו לעבור לדירה שכורה פרטית - רשאי לעשות כן בחול המועד, מפני ששמחה היא לו לדור בפרטיות.

האם מותר להוציא חפצים לרשות הרבים בחול המועד ללא צורך?

במלאכות שאינן חשובות, ויתכן כי גם מלאכת הוצאה נחשבת כ'חשובה' לענין זה.

ויש מפוסקי זמננו שכתבו בדעת ראשונים שאין איסור הוצאה בחול המועד, וכי כך המנהג; אך יש מהם שכתב כי אף שניתן להקל בדבר, המחמיר תבוא עליו ברכה.

[ביאורים ומוספים דרשו תקלה, 1]

ביום טוב, מלאכת 'הוצאה' מותרת רק לצורך היום, אבל שלא לצורך - אסורה. ולדעת המשנה ברורה, כך הדין גם בחול המועד, וכן דעת אחרונים נוספים.

ויש אומרים שאין איסור הוצאה כלל בחול המועד, וכן כתב החזון איש בספרו; אך למעשה החמיר בדבר, ונהג לרוקן את כיסו טרם יציאתו לרחוב בחול המועד, בהסבירו, כי חכמינו ז"ל החמירו במלאכות 'חשובות' שלא לעשותן בחול המועד, והקלו

* חכמינו ז"ל אסרו לכבס בגדים בחול המועד, כדי לזרז את העם לכבס את בגדיהם לפני החג, כך שבכניסתו יהיו בגדיהם נקיים כראוי לכבוד החג. אולם, מגבות ידים, מגבות רחצה, מפות שולחן, וכיוצא בהן - במקום שנהוג להחליפם בתדירות גבוהה, אם כמותם אינה מספיקה לכל ימות החג, מותר לכבסם כפי הצורך לחול המועד. וכן בגדי ילדים שמתלכלכים תדיר, מותר לכבסם בחול המועד, כאשר התלכלכו באופן שאדם בוש ללבושם ברבים. ונחלקו הפוסקים בנוגע לגיל הקטן שאליו מתייחס דין זה; ויש שכתב שהדבר תלוי בכל ילד כפי ענינו, אם מתלכלך תדיר או לא.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם מותר לכבות אש ביום טוב כדי להשתמש בחומר הבעירה בהמשך היום?

אולם, בנוגע להוצאת שמן מבזיך של נר דולק כדי להשתמש בו לאכילה - נחלקו הפוסקים אם הדבר מותר. וכן בנוגע לכיבוי אש ביום טוב כדי שחומר הבעירה שלה יוכל לשמש להבערתה בהמשך היום - נחלקו הפוסקים אם הדבר מותר. (וראה במקורות, ובתקציר למחר).

מלאכת 'המכבה' מותרת ביום טוב לצורך 'אוכל נפש', ולכן, מותר לכבות אש של תנור העומדת לשרוף את המאכל שבתוכו, וכדומה, כדי למנוע את הפיכת המאכל לבלתי ראוי לאכילה; אבל אסור לכבותה כאשר רק האש רק תחרוך את המאכל ותגרום לכך שאדם 'מפונק' יימנע מאכילתו. וכן מותר להניח מאכל על גבי גחלים כדי לצלותו, גם באופן שהדבר גורם לכביית הגחלים.

[שו"ע תקז, ד, משנ"ב כב, כג ריכד, ושעה"צ לו; וראה ביה"ל ד"ה כך; ביאורים ומוספים דרשו, 20; וראה משנ"ב תקיד, ד]

הלוח היומי

י"ז בכסלו | רבי שלמה ב"ר יחיאל מיכל היימן זצ"ל, ר"י תורה ודעת ובעל חידושי רבי שלמה

ביום זה בשנת ג' אלפים תי"ד, הוקם בי"ד מיוחד לביורור היחוס, כאשר באו השרים והתוודו לפני עזרא הסופר על שיש מעמ"י שנשאנו נשים נוכריות... "וּכְשֶׁמְעִי אֶת הַדְּבָר הַזֶּה קָרַעְתִּי אֶת בְּגָדֵי וּמְעִילִי, וְאֶמְרָטָה מְשַׁעַר רֵאשִׁי וְזָקְנִי וְאֶשָּׁבֶה מְשֹׁמֵם... (עזרא פ"ט-י) והשביע את העם לגרשם ולשם כך הוקם הבי"ד המיוחד לביורור היחוס.

יארצייט:

- תרי"ח: רבי שלמה זלמן ב"ר אברהם פרנקל זצ"ל, הרבי מוויליפולין.
- תר"פ: רבי יוסף יוזל ב"ר שלמה זלמן הורביץ זצ"ל, הסבא מנובהרדוק, בעל מדרגת האדם.
- תש"ה: רבי שלמה ב"ר יחיאל מיכל היימן זצ"ל, ר"י תורה ודעת ובעל חידושי רבי שלמה.
- תשכ"ז: רבי אברהם יוחנן ב"ר יעקב בלומנטל זצ"ל, מייסד בית היתומים בלומנטל.
- תש"ס: רבי שלום ב"ר דוד הכהן ברנדער זצ"ל, ר"י בעלזא ורו"כ קדשים קדושת אהרון, ובעל חוקת היום.

יארצייט הגאון רבי יוסף יוזל ב"ר שלמה זלמן הורביץ זצ"ל "הסבא מנובהרדוק"

המברשת שהסבא מנובהרדוק לקח לכל מקום

הסבא מנובהרדוק התארח פעם באיזה מקום ובערב שבת לווה מאיש אחד מברשת לנקות את בגדיו לכבוד ש"ק, וכאשר במוצש"ק ביקש להחזיר לו, התברר שהוא כבר נסע לעיר מגוריו במוסקבה, והסבא היה מצטער על זה מאוד, עד שלאחר כשבע שנים נסע פעם ברכבת והיה שם אדם ממוסקבה ואמר שבעל המברשת גר בשכונתו, והסבא נתן לו את המברשת להשיבו לבעליו. (המאורות הגדולים עמ' קלה)

נשתדל להתבונן אם יש בידינו חוב של ממון או של חפץ מסוים, ונתאמץ בכל דרך אפשרית להשיבו בהקדם

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il